

Η ΓΙΑΤΡΙΚΗ ΛΕΣΚΗ

‘Ο Λόγος πουύβγαλε στη Γεν. Συνέλευση στις 11 του Γεννάριου 1911 ὁ καθηγητὴς καὶ Κοσμήτορας τῆς Γιατρικῆς Σχολῆς κ. Γεράσιμος Φωκάς.

Ἀγαπητοὶ σύντροφοι καὶ φίλοι,

Θέλω νὰ σᾶς προσφωνήσω σὲ γλώσσα ἀπλή καὶ ζωντανή γιατί ἀπλὸς καὶ ζωντανὸς εἶναι καὶ ὁ σκοπὸς τῆς Λέσχης μας. Καὶ τᾶραψα μάλιστα στὸ χαρτί νὰ μὴ πάω καὶ πῶ περισσότερα ἀπ’ ὅ,τι πρέπει.

Τοῦτο τὸ διαφορετικὸ ἔχει ἡ Λέσχη τῶ γιατρῶν ἀπὸ τοὺς διάφορους σύλλογους, πὼς ἐδῶ χωρὶς καμμιὰ ἐτικέτα μπορεῖ ὁ καθένας νᾶρχεται τὴν ὥρα ποὺ τοῦ καπνίζει χωρὶς νᾶχη προσκλητήριον, ντυμένος ἔτσι ὅπως εἶναι ἀπὸ τὴ δουλειά του, μὲ τὸ σακάκι του καὶ πάντα θάβρῃ ἐδῶ ἄλλους συντρόφους νὰ μιλήσῃ γιὰ ὅ,τι θέλει χωρὶς κανένα πρόγραμμα, μῆτε **ἡμερησία διάταξη**, καὶ χωρὶς νᾶχη κανένα πρόεδρο νὰ τοῦ δίνη τὸ λόγο ἢ νὰ τοῦ τὸν ἀφαιρῇ. Δικαιῶμα τοῦ καθενὸς νὰ πῇ ὅ,τι τοῦ ἀρέσει, νὰ μιλήσῃ σ’ ὅποιον θέλει ἢ διόλου νὰ μὴ μιλήσῃ, ἂν κουρασμένος ἀπὸ τοὺς πελάτες του, ἐπιθυμῇ νὰ σφαλίσῃ γιὰ καμμιὰ ὥρα τὰ χεῖλιά του καὶ νὰ μὴν ἀρθρώσῃ μῆτε συλλαβή, πράμα ποὺ δύσκολα καταφέρνει κανεὶς καὶ μὲς τὸ σπῖτι του ἀκόμα. Ἐδῶ θάχουμε γιὰ τοὺς πολυλογάδες κάμαρτα ἰδιαίτερη, γιὰ τοὺς σιωπηλοὺς τὸ ἀναγνωστήριον— ποὺ ὁ καθένας διαβάζει ἢ κάνει πὼς διαβάζει γιὰ νὰ μένῃ ἥσυχος ἀπὸ κάθε ἐρωταπόκριση. Ὅσοι πάλι θέλουνε νὰ γυμνάσουνε τὸ σῶμα τους, θάχουνε μπιλιάρδο καὶ ἀργότερα θάχουνε καὶ σπαθί.

Καὶ γιὰ κείνους ποὺ ἀγαποῦνε τὰ παιχνίδια, ἔχουμε ἓνα σωρὸ τραπέζια πράσινα, ποὺ ἀπάνου τους μὲ φχαρίστηση θὰ μαζάζουνε χαρτιά τῆς τράπουλας καὶ χαρτιά ἀπὸ νόμισμα χωρὶς νὰ φοβοῦνται νὰ καταστρέψουνε τὴν περιουσία τους, γιατί τὰ λεγόμενα τυχερὰ παιχνίδια ἀπαγορεύονται. Τὸ ἴδιον καὶ γιὰ τὰ πιστά. Καφέ, τσάι καὶ λεμονάδα ἔχουμε μπόλικα καὶ μονάχα τὰ σπέρτα τὰ δυνατὰ ἀπαγορεύουνε οἱ γιατροί. Κοντὰ σ’ ὅλα αὐτὰ σᾶς παρακαλῶ νὰ βάλετε πὼς ἐδῶ θάχετε ἓνα κέντρο ἀναψυχῆς, ποὺ θὰ κάνετε ὅ,τι ὥρα θέλετε τὸ κέφι σας, χωρὶς νᾶχετε ξένα μάτια νὰ σᾶς ἐπιτηροῦνε. Οἱ πελάτες δὲ μπαίνουν ἐδῶ. Καὶ τὸ μόνο προσόντο ποὺ ζητοῦμε ἀπὸ τὰ μέλη μας, εἶναι τὸ δίπλωμά τους.

Γελάμε, λέτε, καὶ διασκεδάζουμε. Ἀμή ; Μὲ τὸ δίκιο μας. Ἡ τέχνη μας ἀρκετὰ μᾶς δίνει βάρσανα. Δὲ μιλῶ γιὰ τὴ συχνὴ ἀχαριστία τῶν ἀθρώπων

ποὺ γιατρέβουμε. Τὰ ξέρουμε τόσο καλὰ, ποὺ δύσκολα θὰ βρεθῇ σὲ τέτοια δουλειὰ ἄθρωπος νὰ μᾶς πῇ καινούρια πράματα. Μὰ κ’ ἡ ἴδια ἡ ἐπιστήμη μας συχνὰ μᾶς σκοτίζει. Οἱ παθολογίαι μᾶς περιγράφουνε τὶς ἀρρώστιες σὰν ἄτομα ἐνῶ κάθε ἄθρωπος ἔχει καὶ τὴν ἀρρώστια του, ἀφοῦ ἡ φύση—ἡ πολύπλοκη, ποὺ κάθε πρόσωπο ἀθρώπου τῷ ἔκαμε διαφορετικὸ—προίκισε καὶ μὲ ἰδιαιτέρο τύπο ἀρρώστιας κάθε ἀρρωστο. Κόπικε νὰ τὰ βγάλῃς πέρα σὲ τέτοιες ποικιλίες. Ἐπειτα κάθε ποὺ συδαίνει θάνατος— ποὺ κανένας δὲν μπορεῖ νὰ πορφύγῃ, ὁ γιατρός θὰ κατηγορηθῇ ἀμέσως πὼς εἶναι ὁ πρωταίτιος. Ἄφησε ποὺ συχνὰ πυκνὰ μᾶς συδαίνει—ἀθρώποι εἴμαστε κ’ ἐμεῖς—νὰ βάλθοῦμε μ’ ἑλῃ μας τὴν καρδιά νὰ παλέψομε μὲ τὸ θάνατο καὶ νὰ θέλουμε καλὰ καὶ σώνει νὰ γιατρέψομε τὸν ἀρρωστο ποὺ ἀγαποῦμε καὶ σὰ δὲν τὸ πιτύχουμε ἔχουμε ὅχι μονάχα τοῦ ἄλλου κόσμου τὴν καταφρόνια, μὰ καὶ τῆς συνείδησής μας τὸ σαράκι,—κακὸ σύντροφο, γιατί πάντα μαζί μας μένει. Ἔτσι μᾶς συδαίνει νὰ ζοῦμε μέσα στὶς δυστυχίες τοῦ ἄλλου κόσμου, κι ἂν ὁ ἄθρωπος εἶναι μιὰ φορὰ δυστυχισμένος, ὁ γιατρός εἶναι χίλιες φορές.

*

Τέτοιες συλλογές καὶ τέτοια βάρσανα εἶναι τὰ δικά μας κι ἀνακούφιση δοκιμάζουμε σὰν μπορούμε νὰ τὰ ποῦμε μεταξὺ μας καὶ νὰ ξεθυμάνουμε. Ἄν γινόμεσταν τουλάχιστο πλούσιοι μὲ τὴ τέχνη μας θάχαμε μιὰ παρηγοριά. Μὰ ἐμεῖς τὸ ξέρουμε, πὼς σὰν ἀργάτες δουλεύουμε. Τὰ δύο μας τὰ χέρια, τὰ δύο μας τὰ πόδια ξέρουν τί τραβᾶνε, μὰ ἡ τσέπη μας δὲ γνωρίζει καὶ καμμιὰ φορὰ καὶ τὸ στομάχι μας τὸ ἴδιο ἔχει κάμποσα παράπονα.

Ἐ! λοιπὸν ἀγαπημένοι μου σύντροφοι καὶ φίλοι, ἂς τὸ νοιώσουμε καλὰ, πὼς ἂν μεταξὺ μας δὲ συναγρικηθοῦμε, δύσκολα θὰ συμπεθερέψουμε μ’ ἄλλους.

Μεταξὺ μας καθὼς γνωρίζομαστε μπορούμε νὰ μονιάσουμε καὶ νὰ κοιτάζουμε νὰ περασπίσουμε τὰ δικαιώματά μας.

Ὁ κόσμος ὅλος κοιτάζει μὴ λείψουμε ἀπὸ κανένα μας χρέος καὶ μᾶς θέλει σοφοὺς, γραμματισμένους, σεμνοὺς, καλοντυμένους, φρόνιμους, ὅλο θέληση, πόθοι, κι αὐταπάρεση. Μὰ κανένας δὲ μιλῇ γιὰ τὰ δικαιώματά μας. Κι ὅσο δὲ φωνάζουμε οἱ ἴδιοι πὼς τὸ κάτου, κάτου τῆς γραφῆς εἴμαστε κ’ ἐμεῖς ἀθρώποι καὶ δουλεπτάδες καὶ οικογενειάρχες καὶ πολῖτες, κανένας δὲ θὰ βρεθῇ νὰ πάρῃ χαμπάρι ἀπὸ τέτοια πράματα.

Νὰ συναγρικηθοῦμε λοιπὸν καὶ νὰ ζητήσουμε κ’ ἐμεῖς τὰ δικαιώματά μας—νὰ ὁ πρῶτος σκοπὸς τῆς Λέσχης μας.

*

Μά, ποιὰ εἶναι τὰ δικαιώματά μας καὶ ποιὰ εἶναι ἐκεῖνα πού μποροῦμε νὰ ζητήσουμε ἀμέσως;— Νά, ζητήματα πού δὲ λύνονται ἔτσι ἄψε σῆσε. Χρειάζεται συζήτηση, σκέψη, διάβασμα τώρα. Μονάχα ἡ καθεμερινή τριβὴ καὶ ἡ καθεμερινή συνμιλία μεταξὺ μας μπορεῖ λίγο λίγο νὰ μᾶς ἀνοίξουν τὰ μάτια νὰ δοῦμε καθαρά καὶ ξάστερα τί ἀνάγκες ἔχουμε καὶ τί μποροῦμε νὰ περιμένουμε ἀπὸ τὴν Πολιτεία ἢ ἀπὸ τὸ ἑαυτὸ μας. Νόμοι ἀντιγραφόμενοι ἀπὸ ξένους τόπους δὲ φυτρώνουνε ἔτσι εὐκόλα καθὼς νομίζουν μερικοὶ στὸν τόπο μας. Οἱ νόμοι δὲν εἶναι ἀληθινοὶ καὶ πραχτικοὶ παρὰ ὅντας ἐ κόσμος τοὺς παραδέχτηκε πρὶν ἀκόμα γραφτοῦνε. Ἡ κοινὴ γνώμη πρέπει πρῶτα νὰ πιθυμήσῃ ἕνα νόμο καὶ μάλιστα νὰ κάμῃ καὶ δοκιμὲς νὰ τὸν ἐφαρμόσῃ πρῶτον νὰ γίνῃ νόμος τοῦ Κράτους καὶ τότες ὁ ἀγραφὸς νόμος γίνεται γραπτὸς καὶ δεχτὸς ἀπ' ὅλους. Νά, λοιπὸν τί θὰ κάμῃ ἡ καθεμερινή συντροφιά μας καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλουμε κιόλας.

Ὅντας τὸ σωματεῖο μας γίνεῖ μεγάλο καὶ ξακουστό, ὅντας ὁ κόσμος μάθει νὰ τὸ τιμᾷ καὶ νὰ τὸ σέβεται, ἡ ὠφέλεια δὲ θάναί μονάχα δική μας.

Πρέπει νὰ τὸ διαλαλήσουμε, νὰ τὸ μάθουνε ὅλοι πῶς τὸ σφέρο τοῦ γιαιτρικοῦ σωματείου δὲν πᾶει ἐνάντια ἀπὸ τὸ σφέρο τῆς κοινωνίας. Μάλιστα ὅσο πλουσιώτερος, ἀξιοπρεπέστερος, σφύρτερος εἶναι ὁ γιαιτρός, τόσο καλλίτερα θὰ περετῇ τὴν Πολιτεία.

Γιὰ νὰ σᾶς φέρω κ' ἕνα παράδειγμα. Δὲν εἶναι μήνας πού ἡ Λέσκη μας ὑπάρχει καὶ κάτι καταφέραμε πολὺ πραχτικό. Ἐλείπε ἀπ' τὸν τόπο μας ἕνα πᾶμα πού νὰ τὸ συλλογιστῇ μόνο κανεὶς ἀνατριχιάζει. Μὰ νύχτα ἡ γυναῖκα σας, τὸ παιδί σας, ἡ μάννα σας πέφτει ἄρρωστη. Τὸ εὐκολώτερο πᾶμα φαίνεται πῶς εἶναι νὰ τρέξῃ κανεὶς νὰ βρῇ γιαιτρό, μὲς τὴν Ἀθήνα, ἀφοῦ ξέρουμε δὲ πῶς πλημμυρίζει ὁ τόπος ἀπὸ γιαιτρούς.

Καὶ ἔμως . . . ἂν εἶναι ἔπειτα ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα, κι ἂν τὰ φαρμακεῖα εἶναι κλειστά, δύσκολα θὰ πτύχῃ κανεὶς γιαιτρό. Ὅπου κι ἂν κουδουνίσετε θὰ σᾶς δεχτῇ κανὴν μισαποκοιμισμένο δουλικὸ μὲ τὸ αἰώνιο καθαρευουσιάνικο «ὁ κύριος ἐξῆλθε» καὶ συγχὴ γίνεται νὰ μὴ βρῆτε τὸ γιαιτρὸ πού πιθυμεῖτε, γιὰτὶ **γαιτρικὴ νυχτερινὴ ὑπερσία** στήν Ἀθήνα δὲν ὑπάρχει.

Ἐδῶ παρυσιάζεται ἡ Λέσκη μας καὶ μὲ μιὰ πενιὰ καταφέρνει καὶ ὁργανώνει αὐτὴ τὴν ὑπερσία.

Ἀπὸ σήμερα ἀποφασίσαμε νὰ ζητήσουμε ἀπὸ τὴν ἀστυνομία νὰ μᾶς γράψῃ σ' ἕνα ἰδιαιτέρο κατᾶστιχο—δυὸ ἢ τρεῖς γιαιτροὺς κάθε νύχτα, κ' ὅντας κανεὶς εἶναι ἄρρωστος δὲ θὰ ἔχῃ παρὰ νὰ πάῃ στὸ ἀστυνομικὸ τμήμα καὶ ἕνας χωροφύλακας θὰ τονέ

ἐδηγήσῃ στὸ γιαιτρὸ πού νυχτερεύει καὶ ἡ δουλειὰ εἶναι καμωμένη σ' ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας.

Τώρα ἂν ὁ πελάτης θέλει κανένα ἄλλονε γιαιτρὸ ἢ Λέσκη μας κάνει ἕνα βιβλιαράκι μὲ τίς διευθύνσεις καὶ τὴν εἰδικότητα κάθε γιαιτροῦ. Τὸ βιβλιαράκι αὐτὸ θὰ εἶναι καὶ στήν ἀστυνομία καὶ στὰ φαρμακεῖα.

Ὁ ἄρρωστος δὲν ἔχει παρὰ νὰ τὸ ἀνείξῃ νὰ βρῇ τ' ὄνομα καὶ τὴ διεύθυνση τοῦ γιαιτροῦ καὶ νὰ τοῦ τηλεφωνήσῃ νάρηθ. Ἄν εἶναι μάλιστα μέρα, ὁ πελάτης δὲν ἔχει νὰ ἐνοχληθῇ. Ἄς ἐρῇ στὴ Λέσκη πού θὰ ἔχῃ τελίφωνο νὰ μιλήσῃ μὲ τὸ γιαιτρὸ τῆς ἐκλογῆς του.

Κεβλία μὲ διευθύντες γιαιτρῶν, γιαιτρικὴ νυχτερινὴ ὑπερσία, νά, δυὸ μεγάλες εὐκολίες πού κάνει τὸ Σωματεῖο μας στήν κοινωνία, ἐνῶ τὰ γιαιτρικά σφύροντα ἔχῃ μόνον δὲν παραμελιούνται παρὰ καὶ περσπίζονται

*

Ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ Ἱπποκράτη ὁ γιαιτρός εἶτανε ὁ κρυφὸς σύβουλος στήν οἰκογένεια μέσα, πού τοῦ ξεμυστερεύονταν τὰ μυστικά καὶ πού τὰ κρατοῦσε σφαιλιστὰ κι ἀνέγγιχτα «ἂ μὴ χρή ποτε ἐκλαλέσθαι ἔξω σιγήσομαι».

Ἀπὸ τὸν καιρὸ ἐκεῖνο ὁ γιαιτρός ἐξακολούθησε νὰ κάνῃ τὸ χρέος του, πάντα πιστὸς φίλος καὶ σύβουλος μυστικὸς καὶ ἀληθινὸς στήν οἰκογένεια.

Οἱ θρησκείες πέφτουνε ὁλοένα. Διόξανε ἀπὸ τὰ σπύτια τὸν πνευματικόν. Μὰ ὁ γιαιτρός παίρνει λίγο λίγὸ τὴ θέσιν του.

Σήμερα ὁ ρόλος τοῦ γιαιτροῦ γίνεται μεγαλότερος. Μέσα στήν παραχμμένη ἀπὸ λογῆς ἰδέες νέα μας κοινωνία, ὁ γιαιτρός παίρνει κάθε μέρα ἀψηφότερη θέσιν. Ἀπ' αὐτόνε ζητοῦνε συμβουλὲς γιὰ τὴν ὑγιεινὴν τοῦ σπιτιοῦ, τοῦ νοσοκομείου, τῆς πολιτείας, τῆς κοινωνίας. Ἀ δὲν ὑπάρχουνε πιά ἐπιδημίες πού νὰ θερίζουνε τόπους ἀλάκαιρους, στοὺς γιαιτροὺς τὸ χρωστοῦμε. Ἄν ὁ μέσος ἔρος τῆς ζωῆς αὔξησε κι ἂν ὁ σαρταταπεντάρης ἄθρωπος δὲ λογαριάζεται πιά γιὰ γέρος, ὁ γιαιτρός κ' ἡ γιαιτρικὴ κάμανε τοῦτο τὸ θάμα. Καὶ τώρα βαλθήκαμε νὰ παλέψουμε καὶ μὲ τὰ γερατιά.

Μὰ στήν κοινωνία μέσα, ὁ γιαιτρός ἔχει καὶ ἄλλο ρόλο νὰ παίξῃ. Στὸν ἄγριο πόλεμο πού ἡ φτώχεια κ' ἡ ἐργασία κάνει σήμερα στὸν Πλοῦτο καὶ στὸ Κεφάλαιο καὶ πού χωρίζει σὲ δυὸ στρατόπεδα κάθε χώρα, ὁ γιαιτρός εἶναι ὁ ἄθρωπος ἐκεῖνος πού μπορεῖ καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλονε νὰ μεσολαβήσῃ καὶ στὸν τέτοιον ἄγριο πόλεμο καὶ νὰ φέρῃ κάποια συνενόηση μεταξὺ τῆς φτωχολογίας καὶ τῆς πλουτοκρατίας.

Γιὰτὶ ὁ γιαιτρός εἶναι ἀργάτης κ' ἐκεῖνος φτω-

χός, τούς φτωχούς τούς γνωρίζει από κοντά, γνωρίζει θμως και τούς πλούσιους, και όλους τούς βλέπει από μια όψη άψηλά, σαν ανθρώπους καμωμένους τὸ ἴδιο, με τὸς ἴδιους πόθους, με τὰ ἴδια ψυχόρμητα.

Σὲ τούτη τὴν ξετυλιξιὰ τῆς Κοινωνίας ὁ γιατρός ἔχει σπουδαῖο ρόλο νὰ παῖξῃ. Νά, πού σ' ὅλους τούς τόπους μπαίνει, σὲς Βουλές, σὲς Γερουσίες, στὴ Διοίκησιν. Νά, καὶ πού στὴν Ἑλλάδα, ἑκατὸ ἤρθανε γιατροὶ μέσα στὴ Βουλή, ἀμα ὁ κόσμος γύρεψε νὰ κάμῃ ἀνδρόφων.

Γιατὶ ὅλα τὰ μεγάλα αἰσθήματα, ὅλα τὰ μεγάλα ἀθρώπινα ἰδιαιτέρεα, ἡ ἐπιστήμη μας ὅλα τὰ κλεῖ μέσα τῆς.

Γιὰ τοῦτο, ἀγαπημένοι σύντροφοι, νὰ μᾶς ἔρχεστε ἐδῶ.

Θὰ μιλοῦμε συχνὰ μαζί — καθένας τὴς ἰδέας του καθένας καὶ τῇ γλώσσᾳ του (ἐμὲ δὲ με μέλει ἄφοι) μ' ἀφίνετε νὰ μεταχειρίζομαι τῇ γλώσσᾳ πού θέλω) καὶ ἀπὸ τούτῃ τῇ συναναστροφῇ καὶ καλὸ θὰ ῥγῇ καὶ γιὰ μᾶς καὶ γιὰ τὸν τόπο.

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΦΩΚΑΣ

ΞΑΝΑΤΥΠΩΘΗΚΑΝΕ

καὶ πωλοῦνται στὰ γραφεῖα μας ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ (καὶ 1,25 γιὰ τὸ ἐξωτερικόν):

Ο ΕΜΠΛΕΡΟΣ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ τοῦ Σεξ-πῆρου (μετάφρ. Ἀλέξ. Πάλλη).

ΦΥΛΑΔΕΣ ΤΟΥ ΓΕΡΟΔΗΜΟΥ Ἀργύρη Ἐφταλιώτη.

ΑΘΡΩΠΙΝΟΣ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΣ τῆς κ' Ἀλεξ. Παπαδόπουλου.

Βγῆκε καὶ ὁ Β' τόμος τῆς ΡΩΜΑΙΕΚΗΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗΣ τοῦ Μ. Φιλῆντα καὶ πωλεῖται στὰ γραφεῖα μας δρ. 3 — οἱ δυὸ τόμοι μαζί δρ. 5.

ΓΛΩΣΣΑ ΚΑΙ ΖΩΗ τοῦ Ἑλισαίου Γιαννίδη (ἐκδόση Β' δρ.) 2.

Η ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Δηλοποιεῖ,

ὅτι αὔριον, ἡμέραν Πέμπτην καὶ ὥραν 3ην μ. μ., συγκροτεῖται ἐν τῇ καταστάσει αὐτῆς ἡ προαγγελλθεῖσα ἑκτακτος Συνέλευσις τῶν μετόχων, εἰς τὴν παρακαλοῦνται νὰ παρευρεθῶσιν οἱ κατὰ τὸ ἀρθρ. 47 τοῦ Καταστατικοῦ δικαιούμενοι νὰ μετᾶσχουσιν αὐτῆς κ. κ. μέτοχοι ἢ οἱ εἰκοὶ τούτων ἀντιπρόσωποι.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 19 Ἰανουαρίου 1911

(Ἐκ τοῦ Γραφείου)

Ο "ΝΟΥΜΑΣ,"

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

Διευθυντής: Δ. Π. ΤΑΥΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΠΗΠΟΚΡΑΤΗ, ὄρ. 11, ΑΘΗΝΑ.

Συντρομὴ χρονιάτικη: Γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ γιὰ τὴν Κρήτη δρ. 10. Γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ φρ. χρ. 12 ¹/₂. — Γιὰ τὴς ἐπαρχίας δεχόμεστε καὶ τρίμηνες συντρομῆς (3 δρ. τὴν τριμηνία). — Κανένας δὲ γραφεται συντρομητὴς ἂν δὲ στείλῃ μπροστὰ τὴ συντρομὴ του.

20 λεπτὰ τὸ φύλλο, 20. — Τὰ περασμένα φύλλα πωλοῦνται στὸ γραφεῖο μας στὴ διπλὴ τιμῇ.

Βρίσκεται στὴν Ἀθήναι σ' ὅλα τὰ βιβλικά, καὶ σὲς ἐπαρχίας στὰ Πραχτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

ΤΟ ΣΥΛΛΑΛΗΤΗΡΙΟ — ΜΙΑ ΚΑΠΕΛΙΑ — Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ — ΚΑΙ ΛΙΓΗ ΙΣΤΟΡΙΑ — ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ ΠΩΠ.

ΣΥΛΛΑΛΗΤΗΡΙΟ λοιπόν καὶ σήμερα γιὰ τὴ γλώσσα καὶ ὁ Μιστριώτης πάλιν ἐπικεφαλῆς. Δὲν τᾶφινε τουλάχιστο ὁ βλογημένος γιὰ τὴν ἄλλῃ Κεριακῇ. πού ἀνοίγει καὶ τὸ Τριῶδι, νὰπολάψουνε οἱ Ἀθηναῖοι κ' ἓνα τέτιο σοφὸ Καρνάβαλο! "Ἀς εἶναι. Δὲ φταίει ὁ Μιστριώτης. Εἶναι λεύτερος νὰ κάνει, ὅτι θέλει, εἶναι καὶ λίγο ἀσύνδοτος, πού λένε, ἀφοῦ στὰ Ὁρσετσιακά ἡ Ἀνάκριση τοῦ κόλλησε στὴ ράχη τὴν τομπέλα τοῦ Ἀκαταλόγιστου. Κεῖνος πού φταίει εἶναι ὁ κύρ Παναγιωτόπουλος ποῦρθε νὰ καθαρῖσει τάχα τὸ Πανεπιστήμιο, ποῦβγαλε τόσες καὶ τόσες ἀξίες ἀπὸ καὶ μέσα καὶ πού δὲν εἶχε τὸ κουράγιο νὰ στείλῃ ἓνα γέρο ξεμωραμένο, σὺν τὸ Μιστριώτῃ, σπῖτι τιν, νὰ ξαπλωθεῖ σὲς δάφνες, του καὶ νὰ μᾶς ἀφίσει ἡσυχους πιά. Γι' αὐτὸ τὸ ἀσυχώρετο ἐγκλημά του θὰ δώσει ὁ κύρ Παναγιωτόπουλος μιὰ μέρα λόγο στὸ Θεό.

*

ΕΔΩ νὰ πὲ δοῦμε, κ. Βενιζέλε, ἂν ἔχεις στ' ἀλλοιανὰ σιδερένια γροθιά. Ὁ Ράλλης στὰ Ὁρσετσιακά τὸν περ-πυρήθηκε καλὰ τὸ φιλαράκο μας καὶ τονε βούβινε γιὰ κάρποπα χρόνια. Ἡ ἀρεντιά σου τώρα τί θὰ κάνεις; Θάχεις τὴ δύναμη καὶ θὰ βρεῖς τὸν τρόπο νὰν τοῦ ἀπαδείξεις πὸς τέτια ζητήματα, σὺν τὸ γλωσσικῷ, δὲ λέναντα στοῖς δρόμους καὶ με φωνῆς καὶ κομποποιεῖς, μὰ στὰ σπουδαστήρια με τὴν πέννα καὶ με τὴ συζήτησι; Κι ἂν δὲν ἰδρῶναι τὸ αὐτί του ἀπὸ τέτιες φρόνιμες συμβουλές, θὰ μπορούσας ἐπιτέλους νὰν τοῦ χόσεις ἴσασι τ' αὐτιά, με μιὰ γενναία κατελὴ τὴν ἱστορικὰ ψηλοκατελαδούρα του;

ΔΕ θὰ ζημιωθεῖ καθόλου ἡ δημοτικότητά σου, κ. Βενιζέλε, μ' ἓνα τέτιο γενναῖο φέρεμα — σὺν τὸ βαβανώνου-με μεις. Ἀν οἱ φρόνιμοι σήμερα, δὲν κάνουν κ. αὐτοὶ ἔνα ἀντισυλλαλητήριον μὰ περιορίζουνται νὰ χαμογελοῦνε, δὲ σημαίνει τοῦτο πὸς δὲν ὑπάρχουσε σήμερα καὶ φρόνιμοι στὸν τόπο μας. Ὑπολογίστε πόσοι θὰ λάβουνε μέρος